

Gregg Hurwitz

Aartsvijand

Vertaald uit het Engels door Erik de Vries

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Romantisch onderonsje

Vijftien jaar geleden

Tommy Stojack.

Zijn naam gonst overal, wordt gefluisterd bij een kraampje op een wapenbeurs waar munitie wordt verkocht, hardop uitgesproken boven het rumoer bij de stand van de Green Beret Foundation, is als een schuimspatje dat wordt meege-sleurd in de draaikolken van de drukte op de beursvloer. Zijn naam is een geheime handdruk, een referentie die je laat vallen om je geloofwaardigheid te bewijzen, een wachtwoord dat toegang geeft tot een exclusieve club.

Afhankelijk van de gespreksflarden die je gelooft, werkte Stojack als wapensmid op de schietbaan van de lokale politie, of organiseerde hij de veteranenparade, of maakte hij overvloedige munitie onklaar op het Hawthorne Army Depot, of ontmaskerde hij op de raadsvergadering van vorig jaar het raadslid van Wijk 5 omdat die de wezenpensioenen van de nabestaanden van brandweerlieden had bevroren. De parkeerwachters maken grappen over Stojacks smerige pick-up, en de barkeepers vergelijken onderling de royale fooien die hij uitdeelt.

Evan kent de man niet en hij is ook niet naar hem op

zoek, maar omdat hij nu eenmaal altijd alles in zijn directe omgeving registreert, valt hij hem automatisch op. Hij is getraind om waar hij ook komt zijn omgeving te lezen, zich mentaal de officieuze machtsstructuren te verbeelden: welke krijsheer het op welk stukje van de berg voor het zeggen heeft, welke bureaucraat in een luxe kantoor in het consulaat een discreet toegestopte, met yuan gevulde envelop verwacht, welke oligarch de meeste ruimte claimt in een vergeten uithoek van Oost-Europa.

Spiergeheugen dat er al vanaf zijn twaalfde in is gestampt, toen Evan uit een pleeggezin werd gehaald en ondergedompeld werd in de duistere kunsten van het Orphan-programma, een uiterst geheime operatie die zo diep in het ministerie van Defensie was weggestopt dat niemand op de hoogte was van de bijbehorende protocollen.

Een afgedankt kind dat tot aan de rand van de Amerikaanse droom was gebracht, een droom die zich telkens terugtrok zodra hij zijn hand ernaar uitstak, een droom die hij in leven moet houden, voor zichzelf en anders wel voor zijn omgeving.

Zoals alle andere producten van het Programma was Evan een onbeschreven blad zonder banden met familie of de samenleving. Elk spoor van zijn korte, trieste bestaan was uit de databases gewist. Zijn gezicht was onbekend, zijn biometrische gegevens waren nergens geregistreerd. Als vierentwintigste rekrut had hij als operationele code-naam de bijpassende letter van het alfabet gekregen.

X.

Hij was gebrandmerkt met zijn alias, de meedogenloze macht van zijn eigen onbeduidendheid. Twee kille strepen tegen de vergetelheid, het angstaanjagende, ontzagwekkende vermogen te vernietigen.

Ze hadden hem getransformeerd tot een menselijk weg-

werpwapen, dat wereldwijd werd ingezet om missies uit te voeren die noch door de vs, noch door het internationaal recht werden erkend. Als hij werd opgepakt, gemarteld of gedood, zou niemand hem opeisen of missen.

Zijn geest is een schatkaart vol begraven lichamen, verboden kennis die radioactief genoeg is om regeringen omver te werpen en oorlogen te ontketenen. En dat maakt hem des te gevaarlijker voor de machthebbers sinds hij het Programma is ontvlucht, van de radar is verdwenen en aan de westkust een nieuw leven is begonnen als importeur van industriële schoonmaakproducten. De wetenschap dat Evan hetzelfde lot had ondergaan als de lange rij lichamen die door zijn toedoen onder de groene zoden waren beland, zou een heilzame uitwerking hebben op de nachtrust van een groot aantal invloedrijke mannen in een groot aantal comfortabele bedden.

Ze hadden Jack Johns al geëxecuteerd, de contactpersoon en vaderfiguur door wie Evan vanaf zijn twaalfde was opgeleid. Jack had hem in totale afzondering grootgebracht, op een baaiert van gespecialiseerde instructeurs na die zijn training hadden verfijnd. Jack was de eerste die Evan had behandeld alsof hij intrinsieke waarde had; een duizelingwekkend concept dat Evan, zelfs nu als jonge man, nog steeds maar moeilijk kan bevatten.

Jack had hem al van jongs af aan ingeprent dat het niet het moeilijkste zou zijn hem in een moordenaar te veranderen. Het moeilijkste was hem menselijk te houden.

De allergrootste uitdaging bleek echter om beide tegenstrijdige opdrachten in één persoon te verenigen.

Evan had onlangs besloten om te verdwijnen voor zijn talloze vijanden door zich in het volle zicht te verbergen en zich te verschansen in een penthouse aan Wilshire Corridor in Los Angeles. Stukje bij beetje had hij zijn toe-

vluchtsoord versterkt: de ramen en schuifdeuren vervangen door kogelwerende platen van polycarbonaat, de muren verstevigd met dikkere gipsplaten, zijn voordeur versterkt met een verborgen stalen, vuurvaste kern die was afgewerkt met een laag houtfineer die ook de voordeuren van alle andere appartementen sierden. Hij zocht nog een soort onzichtbare pantsergordijnen om zijn ramen en glazen schuifdeuren te beschermen tegen sluipschutters, explosieven en nieuwsgierige blikken. Dat was de reden voor zijn bezoekje aan de SHOT Show, 's werelds grootste beurs voor wapenfabrikanten en liefhebbers van alles wat met wapentuig te maken heeft.

De tweede verdieping van het Las Vegas Sands Expo- en Congrescentrum is dé plek waar het gebeurt. Verspreid over de conferentiezalen, expositieruimten en stands kun je er alles vinden wat je hartje begeert, van ultramoderne politie- en legeruitrustingen tot de meest belachelijke gadgets ter wereld.

Thermische camouflage uit een spuitbus. Een behaolster waarin je een omgekeerd pistool tussen je borsten kunt stoppen. Kevlarinzetstukken voor schoolrugzakken. Met een exoskelet uitgeruste revalidatieapparaten. Van sluipschuttersmunitie gemaakte flessenopeners. Leggings waar vrouwen onzichtbaar een wapen in kunnen vervoeren. Onderscheidingsmunten van elke eenheid en militaire tak. Tenten met Mylar-coating. Sleutelhangers, bumperstickers, onderzetters.

Zelfs op de bierviltjes prijken logo's.

Evan beweegt zich anoniem tussen de zestigduizend bezoekers. Camera's, de politie van Las Vegas en andere waakzame ogen speuren naar Chinese spionnen, Turkse handelaars in inferieure wapens en ondernemers die bereid zijn om de grenzen van de wet tot het uiterste op de proef te stellen.

Om de gezichtsherkenning te omzeilen heeft hij orthodontische was rond zijn kiezen geplakt, waardoor hij nu rondloopt met de kaaklijn van een filmster die hem grappig genoeg knapper maakt dan hij daadwerkelijk is en waar hij een merkwaardig soort genoeg aan ontleent dat hem enigszins in verwarring brengt. Hij is makkelijk over het hoofd te zien: gemiddelde lengte, gemiddeld postuur, niet te knap en gehuld in onopvallende kleding. Versleten spijkerbroek, olijfgroene jas, zandkleurige gevechtsschoenen. Hij heeft zijn outfit met behulp van een zorgvuldig rondgezwaaide peuk zelfs geïmpregneerd met een lichte sigarettengeur. De John Deere-pet, waarvan hij het witte gaas achterop de vorige avond heeft gekleurd met een laagje olijfolie en daarna enkele rondjes in de magnetron heeft laten draaien en waarover hij vervolgens een handvol zand heeft uitgestrooid, opge-raapt buiten het burritotentje waar hij die ochtend heeft ontbeten dat zo gammel was dat het inmiddels waarschijnlijk is ingestort, heeft hij ver over zijn oren getrokken.

De lucht is doordesemd van een zware testosterongeur. Overall gevechtsbroeken en Oakley-zonnebrillen, goedkope parfum en diepe décolletés. De grote publiekstrekkers zijn R. Lee Ermey, *gunnery sergeant* bij de marine die acte de présence geeft bij de stand van Glock; Duane Dwyer die een praatje houdt over *chisel pike*- en *karambit*-messen en zenboeddhisme; en beroemdheden die bij Dillon Aero kalenders met twaalf maanden aan pikante poses en pistoolstandjes signeren.

Evan haalt een flesje water uit een automaat en blijft bij een volgeladen tafel staan om een paar slokjes te nemen. Met zijn elleboog stoot hij een stevige van suède en nylon gemaakte politieschoen om. Hij pakt hem op, buigt hem. Gestikte hiel en neus, roestvrij staal, zool van rubber dat geen strepen achterlaat. Hij bekijkt het merk.

Original s.w.A.T.

Hij dwaalt verder langs diverse stands en informeert naar kogelwerende raambedekking, maar ontdekt dat het aanbod niet groot is. Hij wordt uitgenodigd voor een speciale bijeenkomst in een zaal op de derde verdieping, maar daar vindt hij alleen belachelijke nepproducten uit Bangalore en aluminium troep die beter geschikt is voor middeleeuwse rollenspellen dan als militaire bescherming.

Terwijl hij zich uit de voeten maakt, vangt hij uit een aangrenzende vergaderruimte een flink doorrookte stem op: 'Ik zweer het je, jullie zijn achterlijk. Wie in godsnaam zet een Picatinny-voorgrip op een afgezaagde kalasjnikov kaliber 12? Daarmee rasp je het vel zo van je klauwen.'

Als Evan de deuropening passeert, vertraagt hij en werpt een blik naar binnen. Hij vangt een glimp op van een dikke man met een tot op de draad versleten rode truckerspet, die achterovergeleund in een stoel aan het hoofd van de tafel zit, met de al genoemde Original s.w.A.T.-schoenen op tafel. Van opzij is de door de zon geteisterde wang van de man te zien, dik van een prop pruimtabak, en de neerhangende streep van de helft van een hoefijzervormige snor. Rond de tafel staren een stuk of vijf bobo's van een wapenfabrikant de man met onderdanige schaamte aan. De versierde espressokopjes die voor hen staan zien er fragiel uit vergeleken met de papieren beker van bijna een liter die naast die robuuste Original s.w.A.T.-schoenen staat en waarvan de koffie door de naden sijpelt.

Voordat Evan meer kan horen, schopt iemand met zijn hak de deur dicht.

Weer die naam.

Tommy Stojack.

Evan hoort hem die avond als de clou van een kroegver-

haal, verteld door iemand met een rokerslach. En nog geen drie minuten later uit de mond van een vrouw van middelbare leeftijd met brede vegen aquamarijnkleurige mascara, fluisterend op een manier die duidt op intieme omgang. De man houdt zich gedeisd, is net als Evan moeilijk te vinden. Maar in tegenstelling tot Evan is hij in de structuur van een gemeenschap verweven op een manier die Evan zowel intrigerend als verwarrend vindt.

In de cocktailbar van het pas gebouwde Palazzo naast het conferentiecentrum neemt Evan een slokje van een te kort geschudde Grey Goose-martini. Het stel naast hem belandt in een romantisch onderonsje nadat er een Amaretto Sour omvalt, een drankje dat door de combinatie van likeur en suikersiroop zo plakkerig is dat het dienst zou kunnen doen als martelwerktuig tijdens een verhoor.

Omdat de marsepeingeur in zijn neusholten prikt, laat hij zijn nauwelijks aangeraakte drankje en een biljet van honderd dollar achter op de bar en gaat via een lange, omslachtige omweg terug naar zijn kamer. Het Derde Gebod, hem ingeprent door Jack: *wees de baas over je omgeving*. Hij neemt de positie van de camera's boven hem in zich op en speurt naar alternatieve uitgangen: een klapdeur naar een restaurantkeuken, een dienstlift, een zijdeur tussen de Grand Canal Shoppes die uitkomt in een steeg.

Als hij zich opmaakt om zijn vluchtige inspectie van de steeg te beëindigen, trekt de commotie bij de laadperrons aan de overkant zijn aandacht. Een man met een schort voor sleurt een klein meisje richting een geparkeerde auto, waarin een boze vrouw in een schoonmakersuniform zit te wachten. Terwijl hij naar de vrouw toe loopt, schreeuwt hij driftig gebarend iets in het Spaans naar haar, en zij schreeuwt even hard terug. Uit de gespreksflarden die Evan opvangt, leidt hij af dat hij getuige is van een over-

dracht in een voogdijzaak. De vader trekt het meisje als een rolkoffer achter zich aan; ze wankelt wezenloos met hem mee in haar gevlekte Disney-prinsessenjurk en versleten sandalen, haar kapsel gevlochten in een Frida Kahlo-achtige kroon.

Ze houdt een knuffelolifant vast – grauwgrijs, met een gestreept blauw shirt en een rode strik – een business-casual geklede pachyderm.

Als de vader het meisje optilt om haar in de autostoel te zetten, valt de knuffelolifant in een plas. Hij en de moeder zijn te druk aan het kabbelen om het op te merken.

Hoewel het meisje niet ouder dan drie kan zijn, klikt ze zelf haar gordel vast en staart dan verlangend door het half opengedraaide raam naar haar gevallen olifant. Het zich met water volzuigende beest op het asfalt ziet er akelig postapocalyptisch uit.

Evan blijft een moment langer aarzelend in de deuropening toekijken.

De ouders blijven ruziën, maar hij voelt dat achter hun woorden meer vermoeide bitterheid dan echte dreiging schuilgaat.

Het meisje huilt niet en blijft onaangedaan toekijken, maar ze steekt haar hand met gespreide vingers uit het raam richting haar knuffel.

Een beweging bij de laadperrons trekt Evans aandacht. Een brede man doemt uit de schaduw op. Hij beweegt kweik, maar zijn tred verradt slijtage in knieën en heupen; een voorbode van artritis.

Onopgemerkt slentert hij naar de knuffelolifant en raapt hem op. Hoewel Evan hem vanaf deze afstand niet duidelijk kan zien, ziet hij wel een snor en vangt een glimp op van hondenogen onder de versleten klep van een truckerspet.

De man reikt het meisje door het geopende raam de knuf-

fel aan, woelt even door haar haar en verdwijnt weer in de duisternis vanwaaruit hij is opgedoken.

De door hun ruzie in beslag genomen ouders hebben er niets van gemerkt.

De volgende ochtend is het tijd voor de schietbaan, waar Evan een nieuwe leverancier van aangepaste 1911's hoopt te vinden. Hij heeft nog geen vijf stappen gezet of hij ziet dat een man met een persaccreditatie met één hand een volautomatische 5.56 afvuurt terwijl hij zichzelf met een selfiestick in de andere filmt.

Hij maakt meteen rechtsomkeert.

Terug in het congrescentrum hervat hij zijn zoektocht naar onopvallende raambepantsering. Langs de brede centrale gang van de Sands Expo-zaal kijkt hij naar het brede aanbod aan tactische snufjes.

Een man in een T-shirt met het embleem van de Fifth Group Special Forces bemant een grote stand. Op een zwevende flatscreen achter hem draait een gelikte presentatievideo van iets ogenschijnlijk onmogelijks: een .50-kaliber sluipschutterswapen met ingebouwde verkenningmogelijkheid. Als je een schot afvuurt op een geselecteerd doelwit, registreert de kogel de telemetrie, de contouren van de omgeving, de temperatuur, windsnelheid en luchtdichtheid, en stuurt die gegevens versleuteld en wel terug naar een militaire tablet.

‘Denk eens aan de toepassingen in de privésector,’ zegt de man. Hij heeft de buik van Elvis op leeftijd zonder diens latente gratie. ‘Je kunt je inschrijven voor onze eerste investeringsronde, vanaf vijftwintig ruggen.’ Hij draagt een Yarborough-gevechtsmes in een schede aan zijn riem en een plaatje met zijn naam erop: ROBBIE OLSON. ‘Het duurt nog maar een paar jaar voordat de technologie beschikbaar

komt. We hebben het hier over een rendement van tien- tot twintigmaal je inleg, minimaal.’

Terwijl potentiële investeerders zich bij de stand verzamelen, loopt Evan stilletjes door. Voor een kleiner gehoor geeft een geharde veteraan met een Eighty-Second Airborne-pet een demonstratie van een lichtgewicht overhemd met een kraag en lange mouwen. In de zichtbare knopen zijn magnetische sluitingen verwerkt die moeiteloos openspringen zodra je naar je holster grijpt, waardoor je direct door je overhemd heen je wapen kunt trekken. De perfectie waarmee de man de beweging beheerst, verschaft hem de uitstraling van revolverheld annex kermisklant. Terwijl Evan vanaf een afstandje toekijkt als de man de beweging een paar keer herhaalt, slaat hij in zijn hoofd aan het rekenen. De magnetische knopen zouden goed van pas komen en hem bij het trekken van zijn wapen een extra achtste van een seconde opleveren. In zijn wereld betekent een extra achtste van een seconde dat hij meer zijn bloed in zijn lichaam houdt. Hij prent het merk en de ontwerper van het shirt in zijn hoofd met het voornemen terug te komen als de rij is opgelost.

Een uitbarsting bij de grote stand van de exposant trekt zijn aandacht. Een vrouw van militaire leeftijd, die een zwarte hoofddoek met een rode bloem draagt, prikt met haar vinger naar het scherm en staat in haar met een zwaar accent doorspekte Engels te schreeuwen tegen Olson, de corpulente man van Fifth Special Forces. ‘Dit was van mij,’ zegt ze. ‘Dit was mijn idee.’

‘Zoals ik je gisteren al heb verteld, ben ik hier zaken aan het doen,’ zegt Olson. ‘Zo werkt kapitalisme nou in de beschaaft wereld.’

‘Ik begrijp hoe kapitalisme werkt, én techniek – beter dan jij.’

‘O ja? Waar haalt iemand zoals jij haar kennis over techniek vandaan?’

‘Ik heb gestudeerd aan Erbil Polytechnic.’

‘Erbil Polytechnic?’ Een schaterlach. ‘Jij bent zeker een echte Bill Gates, hè? Luister, je mag blij zijn dat je hier met je speciale immigrantenvisum rondloopt in plaats van onder het puin te liggen in Buttfuckistan. siv’s zijn een privilege. Privileges kunnen weer worden ingetrokken. Eén telefoontje.’ Hij knipt met zijn vingers. ‘Je kunt een slapende adelaar maar beter niet wakker maken, kleine meid.’

‘Je hebt het van me gestolen. De telemetriealgoritmen. Het hele idee.’

‘Hoe zou ik iets van jou kunnen stelen? Ik herinner me je amper.’ Olson kijkt de menigte rond. ‘Een derderangstolk.’

‘Niet zomaar een tolk.’ Haar ogen slaan vlammen uit, ze heeft een bloes op haar wangen, en uiteindelijk kan Evan het accent thuisbrengen als Koerdisch. ‘Een strijder.’ Ze richt zich tot de omstanders. ‘Ik heb met hem gevochten.’

De Koerden die Evan in de oorlogszone tussen Turkije, Syrië, Iran en Irak heeft ontmoet, behoren tot de taaiste mensen die hij kent. De Amerikaanse jakhalzen van Buitenlandse Zaken hebben hen keer op keer aangezet tot gewapende conflicten tegen elk buurland dat ze op dat specifieke moment ook maar de mond wensten te snoeren, waarvoor ze ze hebben bewapend voor oorlogen bij volmacht en beloften hebben gedaan die ze nooit zijn nagekomen. De Koerden zijn bij vrijwel elke koerswijziging van de Amerikanen verraden; zeven keer in de afgelopen honderd jaar. Niet door de zwijgende professionals in militaire uniformen, maar in opdracht van de besluitvormers in het vijfhoekige gebouw in Arlington. Er bestaat een oud Koerdisch spreekwoord dat Evan maar al te goed kent: *geen vrienden behalve de bergen*.

Hij had de corruptie van het militair-industriële complex van binnenuit gezien, van nabij genoeg om te weten dat de Koerden nog steeds werden gebruikt, net zoals hij en zijn collega-Orphans waren gebruikt. Hij voelt de steek van zijn eigen medeplichtigheid, een radertje in het wiel van het imperium, de blinde onbuigzaamheid van zijn jeugd, het bloed dat hij had vergoten in naam van zaken die hij niet begreep. Toch hoopt hij dat zodra de vs zich uiteindelijk uit Irak en Afghanistan zullen terugtrekken, de besten en slimsten het juiste zullen doen voor de Koerden.

De uitbarsting bij de stand woedt voort, en de vrouw spreekt nu ook de menigte toe: 'Toen ISIS gestolen olie stal uit de velden van Noord-Irak? Wij waren degenen die met .50-kaliber Barretts pantserdoorborende brandmunitie afschoten om hun tankwagens in de hens te steken.' Ze wijst naar Olson. 'Terwijl deze zakkenwassers in de Groene Zone met hun gepedicuurde voeten zaten te pootjebaden.'

Olson springt op, leunt over de tafel en wijst dreigend naar haar. 'Je kunt maar beter uit mijn ogen verdwijnen. Je trekt de eer van een groene baret niet in twijfel op zijn eigen terrein.'

Een golf van vijandigheid trekt door de menigte, een paar mannen knikken instemmend. Achter in de groep steekt een bekende rode truckerspet de kop op, maar een fractie later is die alweer verdwenen.

De vrouw blijft Olson met ingehouden woede aankijken. Ze weigert een stap terug te doen. Evan komt dichtbij genoeg om haar te horen zeggen: '*Hezar heval jî hindik in. Yek dijmin pir e.*'

Ze draait zich om en loopt weg, haar gezicht nog steeds in de plooi, maar Evan vangt een glimp op van de geschrokken jonge vrouw die daaronder schuilgaat. In een zeldzame flits van empathie ziet hij dat ze zich vanbinnen geschon-

den voelt. Behandeld als iets vervangbaars. Die glimp die schuilgaat achter haar blik appelleert aan een deel van hem waar hij al lang geleden afscheid van heeft genomen, een deel dat hij onder spierkracht en littekenweefsel heeft begraven omdat hij te zwak is om het op een andere manier op te lossen.

De menigte wijkt voor haar uiteen en blijft op afstand, een paar mensen kijken haar nog steeds dreigend aan.

‘Wat was dat verdomme voor gebrabbel?’ vraagt Olson.

Terwijl Evan langs de tafel loopt op zoek naar de truckerspet, fluistert hij de vertaling: ‘Duizend vrienden zijn te weinig. Eén vijand is te veel.’

‘Een bedreiging?’ roept Olson. ‘Die trut heeft me bedreigd.’

‘O, doe eens rustig, Robbie,’ zegt iemand terwijl Evan wegloopt.

‘Rustig aan? Fuck you. Ze komt hier binnen en vertelt leugens over me, zet me ten overstaan van mijn klanten voor schut.’

Olson is nog steeds aan het vloeken en tieren als Evan de hoek omslaat en de tweede verdieping afspeurt, nog steeds op zoek naar de man met de truckerspet.

De mensenmassa loopt van twee kanten langs hem heen. Het is druk; voetstappen, stemmen en gelach weerkaatsen tegen het hoge plafond, het congrescentrum bruist van het leven en de activiteit, borrelt als priklimonade.

Een scherpe stem doorsnijdt het tumult achter hem – ‘heb je gewaarschuwd geen stennis te schoppen’ – en hij draait zich net op tijd om om te zien dat Olson zijwaarts tegen de Koerdische vrouw aanbotst en haar tegen een metalen deurstang duwt, waardoor ze in de gang daarachter belandt.

Het is niet meer dan een flits. De voorbijgangers blijven gewoon doorlopen.

Evan heeft gisteren de gangen aan de achterkant verkend. Hij weet dat ze niet volledig door de beveiligingscamera's worden gedekt. En hij weet dat dat de reden is dat Olson haar hiernaartoe heeft geduwd.

Evan trekt een sprintje en is net op tijd bij de deur voordat die in het slot valt.

Hij glipt geruisloos een brede gang binnen, waar kartonnen dozen, lege wapencontainers en een paar lukraak geparkeerde vorkheftrucks staan.

De confrontatie heeft zich ongeveer vijftien meter verplaatst. Olson en de deels zichtbare vrouw staan tegenover elkaar, gescheiden door twee pallets gevuld met hoog opgestapelde kratten met wapenstandaarden. Olson grijpt de pols van de vrouw en kwakt haar tegen de muur. Terwijl ze haar hand loswringt, geeft hij haar met de vlakke hand een klap.

Door de klap van een volwassen man, met daarachter het gewicht van een volwassen man, slaat haar hoofd opzij en zakt haar hoofddoek af. Terwijl Evan op hen afstormt, plant de vrouw een knie in Olsons kruis, waardoor hij tegen een pallet slaat. Meerdere zware kratten vallen met een oorverdovende dreun naar beneden. Terwijl de wapenrekken omvallen, komt er een andere man in beeld, die vanaf het andere einde van de gang komt toegesneld. Hoewel hij niets meer is dan een silhouet, herkent Evan meteen zijn tred en de rode truckerspet.

Olson brult, zet zich af van de ingestorte krattentoren en trekt het gevechtsgesmes uit de schede, dat hij zoals het hoort in een voorwaartse greep houdt.

Evan is nog achtenhalve stap van het gevecht verwijderd. De man met de truckerspet is nog verder weg en beweegt langzamer.

Olson haalt uit richting de keel van de vrouw; een vak-

kundige stoot die de vrouw enkel zou kunnen pareren door het lemmet te pakken.

Op vijf passen afstand maakt Evan zich op voor een bloedig tafereel, maar dan maken haar handen een vaardige afweerbeweging en vliegt het mes uit Olsons hand en draait het in de lucht en landt het in een opwaartse hoek recht in het midden van zijn torso tussen zijn ribben en blijft hij stokstijf en geschokt staan en is al dood, al weet zijn brein het nog niet.

Hij glijdt diagonaal naar de vloer. Krachteloze benen, dubbelklappende torso, hoofd dat tegen de tegels slaat.

Geen beweging.

Evan blijft achter de vrouw staan.

De man met de truckerspet stopt achter Robbie Olsons lijk.

Ze staren elkaar aan.

De eerste keer dat Evan een duidelijk beeld van de man krijgt. Lodderige ogen boven rimpelige wallen. Een hoefijzervormige snor met grijze plukjes. T-shirt met een Amerikaanse zeearend die de Amerikaanse vlag in zijn klauwen klemt. Linkerwijsvinger waarvan het topje ontbreekt. Het gezicht van een veteraan, een gezicht dat dingen heeft gezien die moeilijk te verdragen zijn, maar nog steeds in staat is emotie te tonen.

De vrouw hijgt. Ze kijkt naar haar handen alsof ze haar verraden hebben. Haar smekende ogen gaan naar de andere man, die beschermend over Robbie Olsons lichaam staat, en dan naar Evan. 'Je hebt het gezien. Je hebt gezien dat hij me probeerde te vermoorden.'

De gang ruikt naar lysol, smeerolie, door paniek zuur geworden zweet en openliggend orgaanvlees.

Het is een serieuze geur.

Het is een serieuze situatie.

‘Hoe heet je?’ vraagt Evan.

‘Deijly. Ik ben hier met een visum. Voor mijn werk. Ik ben geen Amerikaan. Ze zullen me niet geloven. Niemand zal me geloven.’ Ze onderdrukt de trilling in haar stem. ‘Wil je me helpen?’

Voordat Evan kan reageren, knalt de deur achter hem open en komen twee agenten van Vegas Metro naar binnen gesneld. De voorste is een jonge knul met een vlassig blond snorretje.

‘Wat was die klap? Klonk alsof iemand hier een Bouncing Betty liet afgaan. Jullie kunnen maar beter...’

Hij loopt om de omgevallen kratten heen, ziet het lichaam en verstijft.

Zijn collega, duimen door zijn riemlussen gehaakt, komt naast hem staan. Hij heeft een oude doorleefde kop met kraaienpootjes en grijze bakkebaarden. Op zijn naamplaatje staat: CARR.

‘Wat krijgen we nou?’ zegt de jongere agent, die volgens zijn naamplaatje MCCLOSKEY heet. ‘Wat is hier in godsnaam gebeurd?’

Deijly maakt een klein geluid achter in haar keel. De airco boven hen zoemt. Gegons van de beursvloer sijpelt door de muren.

Ze kijken elkaar aan, een Mexicaanse *standoff* zonder Mexicanen.

Evan doorbreekt de relatieve stilte: ‘Die vent was aan het opscheppen over zijn vechttechniek met een Yarborough-mes. Struikelde over de rand van die pallet daar, viel tegelijk met de kratten en heeft zichzelf gestoken.’

Een lange stilte. McCloskey zuigt op zijn tanden. Carr knippert, en knippert nog een keer. Beiden richten hun blik gelijktijdig op de man met de truckerspet.

Evan volgt hun blik. Deijly houdt haar ogen neergeslagen,

bang om op te kijken, haar hartslag zichtbaar als een lichte trilling in de holte van haar keel.

De ogen van de man blijven onbewogen. Hij kijkt neer op het lijk, rolt met zijn lippen, laat zijn snor dansen. Hij ruikt naar tabak, koffie en sigarettenrook.

De misschien vijf volle seconden aanhoudende stilte voelt veel langer.

Dan zucht de man. 'Ik ken Robbie Olson al een eeuwigheid, maar we weten allemaal dat die kerel ze niet allemaal op een rijtje had.'

McCloskey schraapt zijn keel. 'Dus je zegt dat hij gevallen is en precies zo is neergekomen? Ik bedoel, forensisch gezien duidt die insteekhoek op...'

"Forensisch"? "Insteekhoek"? Jongen, je zwetst maar wat. Bij hoeveel messengevechten ben jij betrokken geweest?'

'Eh, ik zeg niet...'

De man wijst met de stomp van zijn afgehakte vinger naar McCloskey. 'Ik heb geen geduld voor onzin, McCloskey. Ik kende je ouweheer voordat hij wist hoe hij een .45 moest demonteren. Dus laten we maar niet kijken wie de grootste heeft, vooral niet als je met een potlood naar een bazookagevecht komt. Robbie Olson speelde *Enter the Dragon* om indruk te maken op deze jongedame, en toen deed Darwin zijn duit in het zakje.'

Carr verbergt zijn glimlach achter een vuist en kucht zachtjes. Deijly beweegt niet, kijkt niet op, maar Evan hoort haar zachtjes sissend tussen haar tanden uitademen.

'Nu moet Carr je maar uitleggen hoe je een ongeluk met dodelijke afloop afhandelt,' zegt de man. 'Net zoals ik het hem heb geleerd toen hij net van de academie kwam.'

McCloskey kijkt Carr aan.

Carr haalt vriendelijk zijn schouders op. 'Je hebt hem gehoord.'

‘Oké,’ zegt McCloskey. ‘Ik moet van alle aanwezigen hier een verklaring opnemen voor...’

‘Niemand hoeft een verklaring af te leggen. Dat heb ik net gedaan. Wil je een karakterreferentie voor je hoofdinspecteur?’ De man trekt een halfvergane klaptelefoon uit zijn zak en zwaait ermee. Het ding lijkt elk moment uit elkaar te kunnen vallen. ‘Hij is vandaag op de diploma-uitreiking van zijn zoon, maar als hij niet opneemt, bel ik met alle plezier zijn vrouw om hem aan zijn oor naar buiten te slepen.’

McCloskey kijkt naar zijn gepoetste schoenen. ‘Nee, meneer. Dat is niet nodig. Natuurlijk vertrouw ik u op uw woord en uw... uw ervaring. Ik bedoelde niet...’

‘Doe geen moeite,’ zegt de man. ‘Ik ben immuun voor charisma.’ Hij hurkt naast Olsons lichaam en legt verrassend teder een hand op de dode. Evan wordt overvallen door de lichtblauwe ogen die ineens vochtig worden. ‘Godverdomme, Robbie, idioot dat je bent,’ zegt hij zachtjes. ‘Eigen schuld. Je eigen schuld, verdomme.’

Hij wrijft met zijn duim en de stomp van zijn vinger over zijn ogen. Als hij zijn hand weer laat zakken, zijn zijn ogen gevuld met intens verdriet. ‘Hoe moet ik dit in godsnaam aan June Lynn vertellen?’ Hij kijkt op naar Carr en knikt. ‘Je weet me te vinden als je me nodig hebt.’

Carr tikt bij wijze van groet met twee vingers tegen zijn voorhoofd.

De man met de truckerspet op wendt zich tot de vrouw. ‘Mevrouw Deijly,’ zegt hij met een perfecte uitspraak, ‘het spijt me dat u hiervan getuige hebt moeten zijn.’ Hij biedt haar zijn arm aan, die ze met een trillende hand vastpakt. Als een echte heer begeleidt hij haar naar de uitgang.

Evan knikt naar de agenten en loopt achter ze aan.

Ze lopen langs een paar pallets en vorkheftrucks en stap-

pen door een zijdeur een verlaten steeg in die breed genoeg is om voor een straat te kunnen doorgaan. De zon valt op hun schouders en verankert hun schaduwen onder hun voeten.

‘Bedankt,’ zegt Deijly schor. ‘Jullie allebei.’

De man knikt. ‘Wie is er dan ook zo stom een Koerd uit te dagen?’

Ze glimlacht, al is het maar kort. Ze wrijft over haar nek.

‘Alles goed?’ vraagt Evan.

‘Prima. Hoe zeggen jullie dat? “Mijn bel is geluid”?’

‘Bijna goed,’ zegt Tommy.

‘En ik heb mijn heup behoorlijk hard gestoten,’ zegt ze, terwijl ze over haar dij wrijft. Daar stopt ze mee als ze iets voelt en dan haar hand in haar zak steekt.

Ze haalt een onderscheidingsmunt tevoorschijn die door de kracht waarmee haar heup tegen de muur is gestoten is gebroken. De helften glinsteren in haar hand.

Op de bovenste helft staat: GEEN GROTERE VRIEND.

Op de onderste helft staat: GEEN GROTERE VIJAND.

De twee opstaande randen hebben ooit in een hoek van negentig graden aan elkaar gezeten en de munt in vier kwarten gedeeld, maar de metalen schijf is in horizontale richting gebroken, waardoor de bovenste woorden worden omarmd door een V die als een lampenkap over de onderste woorden valt.

‘Van mijn tijd aan het front.’ Ze kijkt peinzend naar de twee stukken. ‘Ik wil ’m aan jullie geven.’

Ze geeft ieder van hen een halvemaaan waarvan de tinnen binnenkant aan de rafelrand blootligt.

Dat ze een door haar gevechtseenheid verstrekt eerbetoon weggeeft, is een blijk van groot respect, en Evan en de man met de truckerspet nemen het gebaar met respect aan.

Ze omhelst de andere man haastig en geeft Evan een zoen

op zijn wang. 'Soms komt de hulp uit een hoek die je het minst had verwacht,' zegt ze.

Dan loopt ze weg.

Evan en de man kijken haar na. Ze kijkt niet om. Aan het einde van de steeg verdwijnt ze uit het zicht.

De man verplaatst de pruimtabak in zijn wang en spuugt door de opening tussen zijn voortanden een bruine straal uit. 'Ik heb McCloskey daarbinnen alle kleuren van de regenboog laten schijten.' Als hij grijnst, fonkelen zijn ogen. 'Hij is een goeie jongen. Die redt zich wel.' Hij haalt een kaartje uit een zijzak van zijn broek en steekt het Evan toe. 'Je weet maar nooit wanneer je een vriend nodig hebt.'

Het gekartelde stukje metaal voelt zwaar in Evans hand:
GEEN GROTERE VIJAND.

'Ik heb geen vrienden,' zegt Evan.

'Nou, kijk eens aan. De eerste echte lone wolf ooit op Gods groene aarde.' De man stopt het kaartje in Evans jaszak. 'Hou maar. Voor als je vastzit en borg moet betalen. Hoe heet je, knul?'

'Evan.'

'Evan wat?'

'Gewoon Evan.'

'O, dus jij vindt jezelf bijzonder. Eén naam, zoals Madonna en Elmo.' Een knipoog. 'Ik hoorde dat je moeite hebt een paar fatsoenlijke kogelwerende luiken te vinden.'

'Hoe weet jij dat?'

Die slome hondenogen fonkelen weer. 'Wie weet hoe een koe een haas vangt?' Als hij de steeg in loopt, loopt Evan met hem mee. 'De maliënkolders hier op de SHOT Show zijn net zo nuttig als tietten op een stier. Ik ken een verkoper uit Scandinavië die er platen van weeft, piepkleine in elkaar grijpende ringetjes van *unobtainium*. Ze zijn er zelfs in het tarwegeel of avocadogroen.'

Evan trekt zijn neus op bij de gedachte.

‘Of maagdenpalmblauw. We gaan het voor je regelen, knul.’ De man slaat losjes een arm om Evans schouders; een eenvoudig, gemoedelijk gebaar. Niemand had dat sinds zijn periode in zijn pleeggezinnen ooit gedaan, en zelfs toen gebeurde dat maar zelden. Evan weet zijn instinct te weerstaan om zich onder de arm uit te draaien, de schouder van de man vast te pakken en de man tegen de grond te werken. ‘We kunnen je dan in één moeite door aan wat hardware helpen. Je lijkt me een 1911-type, klopt dat?’

Evan voelt... Wat voelt hij?

Genegenheid?

Hij trekt zich terug, draait zich naar de man om. Hij dwingt zichzelf zijn hand uit te steken.

De man schudt hem met zijn ongehavende hand. ‘Tommy Stojack.’

Zijn handpalm is net zo eeltig als Evan had verwacht.

Zij aan zij lopen ze verder door de steeg, een brede strook zonlicht verlicht de weg.

‘Zoals die wapenhandelaar zei: “Ik denk dat dit het begin is van een prachtige...” Tommy zwijgt even om een nieuwe straal bruine tabakssap uit te spugen. ‘Nou ja, noem het zo als je wilt, ik vind alles best.’